

Sygn. akt VI K 170/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Grześ

Protokolant: staż. Agnieszka Ćwiklińska

bez udziału Prokuratora,

po rozpoznaniu na posiedzeniu, w postępowaniu nakazowym

sprawy karnej

M. F. (1) s. M. i E. z d. J., ur. (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

I) w dniu 30 kwietnia 2016 r. w W. w (...) oddziale Banku (...) S.A. przy ul. (...) przy zawieraniu umowy o kredyt gotówkowy nr (...) i nr (...) przedłożył potwierdzenie przelewów do ZUS za okres luty -kwiecień 2015 r. z rachunku prowadzonego przez (...) poświadczając nieprawdę i mające istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego,

tj. o czyn z art. 297 § 1 kk,

II) w dniu 15 października 2014 r. w P. w (...) oddziale Banku (...) S.A. przy ul. (...) przy zawieraniu umowy o kredyt gotówkowy nr (...) i umowy o kartę kredytową nr (...) oraz umowy o limit kredytowy w koncie osobistym przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) poświadczając nieprawdę i mające istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego,

tj. o czyn z art. 297 § 1 kk,

orzeka:

oskarżonego uznaje za winnego zarzucanych czynów popełnionych w sposób i okolicznościach wyżej opisanych, z tą tylko zmianą, że przyjmuje:

- w pkt. I, iż czyn popełniono w dniu 30 kwietnia 2015r., a nie jak wpisano w zarzucie w dniu 30 kwietnia 2016r.

- w pkt. II, iż przedłożył nierzetelne oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...), a nie jak wpisano w zarzucie „zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...),

tj. w pkt. I i II, przestępstw określonych w art. 297 § 1 kk

i za to **skazuje:**

1. Przyjmując, że sprawca popełnił oba czyny w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, wskazanych wyżej

w pkt. I i II, na podstawie art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jeden) roku,

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk, wykonanie orzeczonej wyżej w pkt. 1 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby w wymiarze 3 (trzy) lat,

3. Na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk, orzeka grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

4. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk, zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby,

5. Na podstawie art. 626 § 1 kpk oraz art. 1 art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, koszty postępowania w całości w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych oraz opłatę w wysokości 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych;

/-/ SSR Robert Grześ

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. F. (1) był zatrudniony w firmie (...) z siedzibą pod adresem ul. (...), (...)-(...) Ż., REGON (...), NIP (...) od dnia 19 lipca 2012 r. na czas nieokreślony jako przedstawiciel handlowy. Oskarżony pracował w tej firmie do dnia 30 czerwca 2014r.

W dniu 15 października 2014r. w (...) Oddziale Banku (...) w P., mieszczącym się przy ul. (...), oskarżony złożył następujące wnioski:

- wniosek nr (...) o kredyt gotówkowy w wysokości 23.161,00 zł (kwota kredytu wraz z ubezpieczeniem),
- wniosek nr (...) o wydanie karty kredytowej z limitem w wysokości 10.000,00 zł,
- wniosek nr (...) o udzielenie limitu kredytowego w koncie osobistym w wysokości 20.000,00 zł.

Wnioski te zostały przyjęte przez doradcę klienta Banku (...) S.A., I. D. (wówczas M.). Wraz z w/w wnioskami oskarżony złożył pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) – mimo że w firmie tej nie pracował już od dnia 30 czerwca 2014r. W związku z powyższym w dniu 15 października 2014r. pomiędzy oskarżonym (kredytobiorcą), a Bankiem (...) S.A. zawarta została umowa o kredyt gotówkowy nr (...) na kwotę 23.161,00 zł. Nadto zawarto również umowę nr (...) jako aneks do umowy o limit kredytowy z kwotą udzielonego limitu do 20.000,00 zł oraz umowę nr (...) o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej z limitem kredytowym do 10.000,00 zł.

Oskarżony prowadził działalność gospodarczą o nazwie (...) M. F. (1) z siedzibą pod adresem ul. (...), (...)-(...) P., REGON (...), NIP (...). W okresie od 1 kwietnia 2014r. do 27 lipca 2015r. oskarżony był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

W dniu 30 kwietnia 2015r. w (...) Oddziale Banku (...) w W., mieszczącym się przy ul. (...), oskarżony złożył następujące wnioski:

- wniosek nr (...) o kredyt gotówkowy w wysokości 40.000,00 zł,
- wniosek nr (...) o kredyt gotówkowy w wysokości 15.491,00 zł.

Oskarżony udał się do W., celem złożenia w/w wniosków, wspólnie z M. W., kolegą z pracy, którego poznał, gdy wspólnie pracowali w firmie (...).

Wnioski o kredyty gotówkowe zostały przyjęte przez starszego doradcę klienta (...) S.A., D. Ć.. Wraz z w/w wnioskami oskarżony przedłożył zeznania podatkowe PIT-36 oraz PIT/B za rok 2014, zaświadczenie US o niezaleganiu w podatkach, potwierdzenie przelewów do ZUS z rachunku prowadzonego w (...), oświadczenie o braku zaległości wobec Urzędu Skarbowego i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach.

Przedłożone przez oskarżonego potwierdzenie przelewów do ZUS z rachunku prowadzonego w (...) o nr: (...) okazały się nie przedstawiać prawdy, gdyż z historii wykonanych na danym rachunku bankowym operacji wynika, iż brak jest jakiegokolwiek operacji bankowej wykonanej w dniach 5 lutego 2015r., 4 marca 2015r. oraz 9 kwietnia 2015r. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W związku z powyższym, w dniu 30 kwietnia 2015r. pomiędzy oskarżonym (kredytobiorcą), a Bankiem (...) S.A. zawarta została umowa o kredyt gotówkowy nr (...) na kwotę 40.000,00 zł oraz umowa o kredyt gotówkowy nr (...) na kwotę 15.491,00 zł.

Oskarżony M. F. (1) ma 32 lata, jest żonaty, posiada na utrzymaniu jedno dziecko. Posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest politologiem. Oskarżony pracuje na stanowisku magazyniera i osiąga z tego tytułu dochód w kwocie 3.500 zł. Nie był karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego M. F. (1) (k. 140-142 w zw. z k. 91-92);

- zeznań świadków: U. Ź. (k. 143 w zw. z k. 49-50), D. Ć. (k. 143-144 w zw. z k. 52-53), E. F. (k. 144-145), M. B. (k. 145-146), D. W. (k. 146), Ź. F. (k. 146), M. F. (2) (k. 146-147), I. D. (k. 190-191), M. W. (k. 202-203, 266-267), D. G. (k. 249);

- dokumentów zebranych w sprawie: notatki urzędowej (k. 1), dokumentów związanych z zawartymi umowami o kredyt gotówkowy (k. 4-19, 20-38, 39-44), pisma ZUS (k. 45), pisma Departamentu (...) Biura A. Zespołu (...) w (...) S.A. wraz z zestawieniami operacji dokonanych na rachunku bankowym (k. 66-68), wykazu dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych (k. 71-72), karty karnej (k. 78-80, 232), zaświadczenia o zatrudnieniu (k. 265), pisma obrońcy oskarżonego (k. 269-270), dokumentów przedłożonych przez obrońcę oskarżonego (k. 271-326), akt sprawy sygn. II K 695/16 Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej: k. 205-272, 275-276, 750-752, 850-851, 1248, 2322, 2323-2333, 2509-2516.

Oskarżony M. F. (1) nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Oskarżony wprawdzie nie kwestionował tego, że zawarł z bankiem (...) S.A. przedmiotowe umowy, jednak w odmienny sposób opisując okoliczności ich zawarcia. Oskarżony kwestionował bowiem przedłożenie wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu dokumentów poświadczających nieprawdę, tj. potwierdzenia przelewów do ZUS za okres luty-kwiecień 2015r. z rachunku prowadzonego przez (...) oraz oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...). Oskarżony wskazał bowiem, iż w zawarciu przedmiotowych umów pomagał mu znajomy M. W., który, według oskarżonego, miał już wcześniej wysłać do banku wymagane dokumenty do zawarcia umowy o kredyt gotówkowy. Oskarżony natomiast nie był w stanie powiedzieć, czy dokumenty te były wysłane do banku przez samego M. W., czy kogoś komu miał on zlecić tę czynność. Jego wyjaśnienia jednak w tym zakresie, zdaniem Sądu, miały na celu umniejszenie jego odpowiedzialności karnej. Jak wynika bowiem z zeznań świadka D. Ć., pracownicy banku (...) S.A., nie zdarzają się sytuacje, aby klient lub inna osoba w jego imieniu dostarczył wcześniej wymagane dokumenty do banku, tak, aby na spotkaniu z klientem były one już gotowe. Udzielanie kredytów bowiem jest sprawą bardzo poważną, stąd też wszystkie czynności z nią związane prowadzone są skrupulatnie, według obowiązującej procedury.

Nadto w składanych przed Sądem wyjaśnieniach oskarżony potwierdził, że podpisał przedmiotowe dokumenty związane z udzieleniem mu kredytów, w tym oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach do wniosku nr (...) z dnia 15.10.2014r., mimo że w tym okresie nie pracował już w firmie (...) i nie osiągał dochodu 4.300 zł. Podpisanie tego dokumentu, mimo że poświadczał nieprawdę, oskarżony tłumaczył tym, że znajdował on się w pliku przedłożonym mu do podpisu i podpisy złożył automatycznie. M. F. (1) potwierdził również fakt, iż w czasie zawierania umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 30.04.2015r. nie był zatrudniony w firmie (...), nie miał podpisanej umowy o pracę, nie osiągał w tym czasie średniego miesięcznego wynagrodzenia netto z ostatnich 3 miesięcy w wysokości 5.710 zł, a załączone do wniosku przelewy do ZUSu nie odpowiadały prawdzie. Złożenie podpisów na przedmiotowych dokumentach poświadczających nieprawdę, według oskarżonego, nastąpiło „machinalnie”, kiedy „przewracał” on dokumenty.

Zdaniem Sądu, jego wyjaśnienia w tym zakresie nie są wiarygodne, gdyż wynika z nich jednoznacznie, iż zdawał on sobie sprawę, że składa podpisy na dokumentach poświadczających nieprawdę, a mimo to uczynił to, wiedząc, iż w przeciwnym wypadku bank nie udzieli mu kredytu. Jak wynika bowiem z zeznań I. D., gdyby bank posiadał wcześniej informację o problemach finansowych oskarżonego, kredyt nie zostałby mu udzielony, z czego oskarżony również musiał zdawać sobie sprawę.

Tłumaczenie M. F. (1), że dokumenty złożone wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu zostały przedłożone w banku przez osoby trzecie, a także machinalne podpisanie tych dokumentów przez oskarżonego, w ocenie Sądu, zmierza do ekskulpowania oskarżonego od odpowiedzialności karnej. W żaden sposób jednak nie można uznać, iż oskarżony nie wyczerpał swoim działaniem znamion czynu z art. 297 § 1 k.k., w swoich wyjaśnieniach podając, że wiedział, iż dokumenty te zawierają dane nieodzwierciedlające prawdy. Oskarżony uzyskał kredyty i podejmuje wysiłek do ich spłaty, co jest znacznie utrudnione jego ciężką sytuacją finansową. Nie doszłoby jednak do udzielenia kredytów, gdyby oskarżony przedstawił w banku rzetelne informacje na temat swojej sytuacji finansowej, której dobra kondycja jest warunkiem niezbędnym do udzielania przez bank kredytów i to w kwotach tak znacznych, jak te udzielone M. F. (1).

W pełni wiarygodne były w ocenie Sądu zeznania świadków: **U. Ż., D. Ć. i I. D.** Świadczyli jasne i konkretne oraz konsekwentne zeznania, w których wskazali okoliczności dotyczące zawarcia umowy kredytowej. Ponadto świadek I. D. zeznała, że gdyby bank wiedział, iż oskarżony nie ma pieniędzy na spłatę kredytu, co wynikało z jego problemów finansowych, o których nie poinformował składając wniosek, to nie uzyskałby on kredytu. Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować zeznania świadków, zwłaszcza, że znalazły one odzwierciedlenie w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Zeznania świadków: **E. F., Ż. F. oraz M. F. (2)** Sąd uznał za wiarygodne. Świadczyli posiadali wiedzę na temat zdarzenia głównie od oskarżonego, nie kwestionowali w swoich zeznaniach faktu wzięcia kredytu przez M. F. (1) w banku (...) S.A., jednak szczegóły dotyczące okoliczności zawarcia umów nie były im znane, a informacje, które posiadali powzięli głównie od oskarżonego.

Nie było podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom świadka **M. B.** Mimo że świadek nie posiadał dokładnej wiedzy co do zawarcia przedmiotowych umów o kredyt gotówkowy, to potwierdził fakt, iż oskarżony w celu zawarcia jednej z umów udał się do W.. Świadek wskazał także, iż oskarżony posiadał problemy finansowe wynikające z prowadzonej przez niego spółki, które pojawiły się w momencie wycofania pieniędzy przez współników. Problemy te natomiast pojawiły się przed zawarciem umowy o kredyt gotówkowy przez oskarżonego w dniu 30 kwietnia 2015r., co tylko potwierdza, iż w momencie zawierania umowy w (...) Banku (...) S.A. w W. oskarżony nie miał zdolności kredytowej, którą to informację zataił przed pracownikiem banku. Świadek potwierdził także i to, że oskarżony stara się spłacać kredyt, co jest utrudnione z uwagi na jego problemy finansowe. Celem spłaty kredytu M. F. (1) często prosił świadka o pożyczanie mu pieniędzy.

Zeznania **D. W. i D. G.** Sąd uznał za wiarygodne, aczkolwiek niewiele wnoszące do niniejszej sprawy, albowiem świadkowie nie posiadali wiedzy związanej z kredytami udzielonymi oskarżonemu przez (...) S.A., w związku z czym Sąd nie mógł czynić na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Sąd dał wiarę również zeznaniom **M. W.**. Świadek potwierdził fakt, iż został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej za przekazywanie danych niezbędnych do zaciągania kredytów. Jeśli chodzi zaś o okoliczności niniejszej sprawy, to świadek podał, że nie załatwiał żadnych dokumentów związanych z zawarciem umów o kredyt przez oskarżonego, a jedynie pewne dokumenty przekazywał osobie trzeciej o imieniu P.. W związku ze skazaniem M. W. w innej sprawie, w której to miał przekazywać dokumenty innym osobom, prawdopodobnym jest, że zostały one wykorzystane do zaciągnięcia innych zobowiązań, niż te, będące przedmiotem niniejszej sprawy.

Potwierdził natomiast to, że do W. udał się wspólnie z oskarżonym, co korelowało z przedstawioną przez M. F. (1) wersją zdarzenia.

Zeznania świadka w dużej mierze jednak dotyczyły sprawy karnej, w której był osobą oskarżoną, w której to ustalono, że przekazywał dokumenty i dane m.in. M. F. (1) innym osobom. Przedmiotem niniejszego postępowania jednak było ustalenie, czy M. F. (1) przedłożył dokumenty poświadczające nieprawdę w banku, celem uzyskania kredytu. W świetle zeznań pracowników banku, nie ma takiej możliwości, aby bank był w posiadaniu wysłanych, czy przekazanych wcześniej przez klienta dokumentów niezbędnych do udzielenia kredytu. Nadto z zeznań D. Ć. wynika, iż ze względu na różne daty znajdujące się na dokumentach, tj. 29 i 30 kwietnia 2015 r., prawdopodobnym jest, iż oskarżony przy pierwszej wizycie nie posiadał całej wymaganej dokumentacji, którą doniósł dnia kolejnego. Sam oskarżony również przyznał, że podpisał dokumenty poświadczające nieprawdę o jego zatrudnieniu i zarobkach, a przedłożone potwierdzenia przelewów do ZUSu nie były prawdziwe. Wobec tak zebranego materiału dowodowego, Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne, uznając, iż to M. F. (1) osobiście przedłożył przedmiotowe dokumenty.

Dokumenty zebrane w sprawie Sąd zasadniczo ocenił jako wiarygodne i w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przepisanej formie, strony nie kwestionowały ich prawdziwości, a Sąd nie miał podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony stanął pod zarzutem tego, że:

I. w dniu 30 kwietnia 2016 r. w W. w (...) oddziale Banku (...) S.A. przy ul. (...) przy zawieraniu umowy o kredyt gotówkowy nr (...) i nr (...) przedłożył potwierdzenie przelewów do ZUS za okres luty -kwiecień 2015 r. z rachunku prowadzonego przez (...) poświadczając nieprawdę i mające istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego, tj. popełnienia czynu z art. 297 § 1 k.k.,

II. w dniu 15 października 2014 r. w P. w (...) oddziale Banku (...) S.A. przy ul. (...) przy zawieraniu umowy o kredyt gotówkowy nr (...) i umowy o kartę kredytową nr (...) oraz umowy o limit kredytowy w koncie osobistym przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) poświadczając nieprawdę i mające istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego, tj. popełnienia czynu z art. 297 § 1 k.k.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe doprowadziło Sąd do przekonania, że oskarżony jest winny zarzucanych mu czynów popełnionych w sposób i okolicznościach wyżej opisanych, z tą tylko zmianą, że przyjmuje:

- w pkt. I, iż czyn popełniono w dniu 30 kwietnia 2015r., a nie jak wpisano w zarzucie w dniu 30 kwietnia 2016r.

- w pkt. II, iż przedłożył nierzetelne oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...), a nie jak wpisano w zarzucie „zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...).

Nadto Sąd przyjął, że sprawca popełnił oba czyny w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, wskazanych wyżej w pkt. I i II, tj. w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Czynność sprawcza przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. polega na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego

okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Wydaje się, że omawiany czyn zabroniony można popełnić wyłącznie przez działanie (Makowski, Przepisy, s. 85; Kardas [w:] Zoll III, s. 610).

Szczególnym przedmiotem ochrony jest postępowanie prowadzące do uzyskania kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego (por. Bylica, Oszustwo, s. 76; (...), Przepisy, s. 82). Ochronie podlegają też same instytucje kredytu itd. W wypadku popełnienia czynu na szkodę organu lub instytucji dysponującej środkami publicznymi ochronie podlega także prawidłowość gospodarowania mieniem państwowym (Kardas [w:] Buchała, Kardas, Majewski, Wróbel, Komentarz, s. 58; Kardas [w:] Zoll III, s. 633–634; Bojarski, Oczkowski [w:] System, t. 9, s. 531).

Podrobienie polega na nadaniu przedmiotowi pozorów dokumentu, w celu wywołania wrażenia, że zawarta w dokumencie treść pochodzi od wystawcy, podczas, gdy w rzeczywistości tak nie jest (W. Wolter, w: Andrejew, Świda, Wolter, Kodeks karny, 1973, s. 817). Przerobienie polega na przeinaczeniu samej treści autentycznego dokumentu (W. Wolter, w: Andrejew, Świda, Wolter, Kodeks karny, 1973, s. 817). Dokument poświadczający nieprawdę to dokument wystawiony przez uprawnioną osobę, właściwy formie, ale zabierający nieprawdziwe treści. Nierzetelność natomiast to pojęcie w zasadzie tożsame z niezgodnością z prawdą. Nierzetelną jest również dokumentacja, która obrazuje jedynie część zdarzeń, w sytuacji, gdy wymagane jest obrazowanie całości zdarzeń określonej kategorii (Stefański [red.], Komentarz do art. 297 Kodeksu karnego, 2017, Legalis).

Przenosząc powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne na grunt niniejszej sprawy, Sąd doszedł do wniosku, że w sprawie niniejszej oskarżony wypełnił wszystkie znamiona podmiotowe i przedmiotowe zarzuconego mu przestępstwa.

Bezspornie, działanie oskarżonego było działaniem umyślnym i celowym, gdyż doskonale zdawał sobie sprawę, że z powodu problemów finansowych nie ma realnej możliwości spłacenia zaciągniętego kredytu. Nie budzi też wątpliwości, że starając się o uzyskanie kredytu podpisał, a następnie przedłożył oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...), gdzie w momencie składania wniosku o udzielenie kredytu już nie pracował, a także potwierdzenie przelewów do ZUS za okres luty-kwiecień 2015r. z rachunku bankowego prowadzonego przez (...), które to operacje w rzeczywistości nie miały miejsca. Tymi nierzetelnymi dokumentami kredytowymi posłużył się przy ubieganiu się o przyznanie kredytu. Oskarżony nie poinformował też banku, w którym złożył wnioski kredytowe o swoich problemach finansowych. Ewidentnie też, oskarżony wykorzystał zaufanie pracowników banku, którzy wierząc w jego dobre intencje pozytywnie zaopiniowali i rozpoznali wniosek kredytowy oskarżonego, z którego oskarżony nie miał rzeczywistej możliwości się wywiązywać.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary z art. 297 § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k., a także wskazówkami z art. 53 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. dbając jednocześnie by kara spełniła zarówno cele prewencji indywidualnej (wychowawcze i zapobiegawcze), jak i prewencji generalnej rozumianej jako kształtowanie prawnej świadomości społeczeństwa.

Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające, takie jak:

- całkowicie zamierzone działanie mające na celu wprowadzenie w błąd pracowników instytucji finansowych w celu uzyskania nienależnych oskarżonemu środków pieniężnych w postaci kredytu,
- wysoką wartość wyrządzonej szkody,

Sąd wziął też pod uwagę okoliczności łagodzące, tj. podejmowanie się spłaty zaciągniętych kredytów, co de facto jest jego obowiązkiem oraz niekaralność w chwili popełnienia przestępstw.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, uznając, że ta właśnie kara najlepiej spełni tak cele prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Trzeba bowiem podkreślić, iż postępowanie oskarżonego wyrządziło znaczną szkodę finansową, na skutek podstępного działania oskarżonego podczas procedury rozpoznawania wniosku kredytowego.

Sąd uznał przy tym za zasadne zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres 3 lat próby. Z uwagi na uprzednią niekaralność oskarżonego i prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia, Sąd uznał iż można wobec niego wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną. Oskarżony nie jest sprawcą zdemoralizowanym, co przemawia za tym, aby dać mu szansę, zwłaszcza że prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, a jednocześnie nie ma żadnych sygnałów, by od czasu popełnienia zarzuconych mu w niniejszym postępowaniu przestępstw wszedł w konflikt z prawem. Okres próby pozwoli oskarżonemu zastanowić się nad popełnionym przestępstwem i zmobilizuje go do życia w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym, zwłaszcza, iż kolejne naruszenie prawa może, lub nawet spowoduje zarządzenie wykonania orzeczonej kary. Jednocześnie Sąd zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Z uwagi na to, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd, na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., orzekł wobec niego karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł. W ocenie Sądu, ustalenie stawki dziennej na kwotę 20 zł, przy uwzględnieniu dochodów oskarżonego oraz faktu posiadania na utrzymaniu dziecka, jawi się jako odpowiednie.

Tak ukształtowana kara jest zdaniem Sądu odpowiednia do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu, jednocześnie nie przekraczając ich ponad miarę. Nadto, da ona czytelny sygnał, iż przestępstwa przeciwko mieniu, zwłaszcza polegające na oszukiwaniu instytucji bankowych oraz wykorzystywaniu zaufania ich pracowników, spotkają się z odpowiednią reakcją wymiaru sprawiedliwości, spełniając tym samym cele prewencji generalnej.

O kosztach, Sąd orzekł w pkt. 5 uznając, iż brak jest podstaw do odstąpienia od zasady ponoszenia przez oskarżonego kosztów procesu oraz wymierzył stosowną opłatę.

/-/ SSR Robert Grześ